Súd:	Krajský súd Košice
Spisová značka:	2Co/31/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7211236194
Dátum vydania rozhodnutia:	02. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI:	ECLI:SK:KSKE:2017:7211236194.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudcov JUDr. Andrey Galdunovej a JUDr. Alexandra Husivargu v spore žalobcu X. L., W.. XX. X. XXXX, bytom Y. XX, V., proti žalovanému BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Panenská 7, Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, Bratislava, IČO: 36 862 169, o neplatnosť právneho úkonu, vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenia nemajetkovej ujmy a vzájomnom návrhu žalovaného na zaplatenie sumy 1.175,87 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku č.k 22C/170/2011-426 z 21.10.2015 Okresného súdu Košice II

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok v druhom výroku, ktorým bola uložená žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 396,97 € s prísl..

Žalovanému priznáva proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II ako súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 22C/170/2011-426 z 21.10.2015 rozhodol tak, že konanie o návrhu žalobcu zastavil. Druhým výrokom uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 396,97 € s úrokmi z omeškania 5,5% z dlžnej sumy ročne od 13. 7. 2013 až do zaplatenia, ktorú dlžnú sumu mu povolil splácať v splátkach vo výške 20 eur, vždy do 20. dňa v mesiaci v prospech žalovaného vopred, pod následkom straty výhody splátok so splatnosťou prvej splátky dňa 20.12.2015. V prevyšujúcom rozsahu vzájomný návrh žalovaného zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

2.Rozhodol tak o žalobe zo dňa 22.12.2011 v spojení s jej doplnením zo dňa 11. 9. 2012 a 9. 11. 2012, ktorou sa žalobca dovolával vyslovenia neplatnosti zmlúv o revolvingovom úvere uzavretých so žalovaným dňa 25. 1. 2008 a 14. 1. 2011 , vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 336 € titulom neoprávnene zaplateného poistného, náhrady nemajetkovej ujmy titulom ochrany osobnosti vo výške 1.000 €.
Súd prvej inštancie zohľadnil aj názor žalovaného, ktorý považoval nárok žalobcu za neopodstatnený, majúc za to, že došlo k platnému uzatvoreniu úverových zmlúv a ktorý v priebehu konania podaním doručeným súdu dňa 24.6.2013 uplatnil voči žalobcovi vzájomný návrh žiadajúc, aby bol zaviazaný na zaplatenie sumy 1.175,87 € s úrokmi z úveru zo sumy 690,68 € vo výške 21,24 % ročne od 1.4.2012 až do zaplatenia, úrokmi z úveru vo výške 39 % ročne zo sumy 342,77 € od 1.4.2012 až do zaplatenia a úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.175,87 € od 1.4.2012 až do zaplatenia.

Po začatí konania vzal žalobca návrh na začatie konania v celom rozsahu späť s poukazom na svoj nepriaznivý zdravotný stav a žalovaný súhlasil so späťvzatím návrhu , avšak na svojom vzájomnom návrhu zotrval v celom rozsahu pretože záväzok zo zmluvy nebol žalobcom v celosti uhradený. Súd prvej inštancie aplikujúc ust. § 96 ods. 1,2 O.s.p. spolu s § 97 O.s.p. zastavil konanie o návrhu žalobcu. Vo vzťahu k vzájomnému návrhu súd prvej inštancie mal za to, že tento nárok vyplýva zo spotrebiteľských zmlúv o úvere uzatvorených medzi účastníkmi konania a aplikujúc ust. § 52, 54 Obč.zákonníka, súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva o úvere č. 1 podpísaná dňa 25.1.2008 bola podpísaná v čase, kedy podmienky uzatvárania zmlúv o spotrebiteľských úveroch a ich základné náležitosti upravoval zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a zmluva č. 2 bola uzatvorená dňa 14.1.2011 , teda v čase účinnosti zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie vo vzťahu k zmluve č. 1 citoval ustanovenia § 4 ods. 1,2,3,4,5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu podpísania zmluvy, a pre potreby posudzovania zmluvy č. 2 citoval ust. § 9 ods. 2, § 11 ods. 1,2 zákona č. 129/2010 Z.z. Poukázal na to, že v danom prípade vychádzal zo skutočnosti, že medzi účastníkmi konania nebola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere založená na zmluve o úvere pre absenciu podstatných náležitostí tohto typu záväzku, ktorým je povinnosť veriteľa (žalovaného) poskytnúť úver na požiadanie dlžníka (žalobcu) ako to vymedzuje ust. §497 Obch.zák.. Predložená kópia „žiadosti/zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru“ č. 1 a č. 2 jednoznačným spôsobom deklaruje v označení aj vo všeobecných zmluvných podmienkach (čl. II, IV), že zo strany žalovaného došlo len k podaniu žiadosti o poskytnutie úverového rámca, o čom rozhodoval výlučne žalobca, ktorý mohol aj neakceptovať požiadavku žalovaného. Ku vzniku záväzkového vzťahu zo zmluvy o úvere mohlo dôjsť len za predpokladu, že právu dlžníka na čerpania finančných prostriedkov by zodpovedala povinnosť veriteľa poskytnúť mu ich v dohodnutom rozsahu.V časti, v ktorej zmluvy o úvere č. 1 a č. 2 pojednávajú o poskytnutí finančných prostriedkov na kúpu tovaru, sa jedná preto o spotrebiteľské zmluvy o pôžičke v zmysle ust. § 657 Obč. zák. založené na reálnom odovzdaní finančných prostriedkov, ktoré sa dlžník zaväzuje po dohodnutej dobe vrátiť, pričom pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť aj úroky.
Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že v časti zmluvy o úvere č. 1, ktorá sa má týkať „revolvingového“ úveru z ktorého si uplatňuje žalovaný právo na zaplatenie sumy 677,25 eur, absentujú nielen podstatné náležitosti úverovej zmluvy podľa ust. § 497 Obch. zák., ale nie je dodržaná ani písomná forma spotrebiteľskej zmluvy s náležitosťami vymedzenými ust. § 4 zák.č. 258/01 Z.z. Za písomnú dohodu, nemožno považovať žiadosť záujemcu- žalobcu o poskytnutie úveru včlenenú do textu zmluvného formulára a listinu žalovaného, ktorou oznamuje, že akceptuje žiadosť záujemcu o uzavretie revolvingovej zmluvy, pokiaľ návrh a jeho prijatie nie sú zhodné v základných náležitostiach zmluvy ako to vyplýva z ust. § 497 Obch. zák. a § 4 zák.č 258/01 Z.z.. „Žiadosť“ žalobcu neobsahuje žiadne náležitosti spotrebiteľského úveru a „akceptácia“ žalovaného zo 7. 5. 2008 predložená vo vzťahu k zmluve o úvere č. 1, uvádza len úverový rámec, výšku mesačnej splátky a mesačnej úrokovej miery. Absentujú informácie o splatnosti splátok, poplatkoch a iných nákladoch, RPMN platnej ku dňu vzniku zmluvného vzťahu, konečná splatnosť záväzku, sankcie za porušenie záväzku, právo spotrebiteľa na odstúpenie od zmluvy a ďalšie práva spotrebiteľa - žalobcu v zmysle ust. § 7 zák.č. 258/01 Z.z.. Podľa názoru prvoinštančného súdu tak nedošlo k uzavretiu zmluvy v písomnej forme, pretože absentuje písomný návrh zmluvy aj písomná akceptácia návrhu zmluvy. K vzniku písomného právneho úkonu môže dôjsť len za situácie, že sa zmluvné strany zhodnú na podstatných náležitostiach záväzku, ktorými chcú byť viazané, čo sa však v danom prípade nestalo.

Pretože zmluva o revolvingovom úvere, ktorá je predmetom sporu, nebola uzavretá s požadovanými všeobecnými a osobitnými zmluvnými náležitosťami v zákonom predpísanej forme, je neplatná (§4 ods. 1,2 zák.č. 281/01 Z.z.).
Súd prvej inštancie zároveň uviedol, že neplatnosť zmluvy o úvere č.1 a č.2 v časti „revolvingového úveru“ a v časti tvrdenej povinnosti žalovaného na úhradu poisteného je daná tiež rozporom tohto úkonu so zákonom (§ 39 Obč. zák. v spojení s ust. § 7 zák.č. 250/07 Z.z.) a dobrými mravmi (§3, §39 Obč. zák. v spojení s ust. § 4 ods. 8 zák.č 250/07/01 Z.z.).
Ďalej súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 4 ods. 8, § 7, § 2 písm. r/, u/, § 8 ods. 1,3, 4,5, 6 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa dôvodil, že mu je známe, že žalovaný ako dodávateľ opakovane predkladá spotrebiteľom na podpis zmluvy, v ktorých sa nachádzali v obsahovo nesúvisiacich alebo nečitateľným písmom vyhotovených častiach zmluvy ustanovenia o tom, že spotrebiteľ súčasne so zmluvou o spotrebiteľskom úvere na kúpu tovaru uzatvára aj zmluvu o revolvingovom úvere a vydaní úverovej karty, poistnú zmluvu, dohodu o zrážkach, rozhodcovskú zmluvu. Je tak zrejmá dlhodobá snaha žalovaného o takú úpravu záväzkového vzťahu so spotrebiteľom, ktorá nezohľadňuje

skutočný záujem spotrebiteľa, ale naopak spotrebiteľom sledovaný účel zmluvy je skryto zneužívaný pre čo najvyšší finančný zisk dodávateľa, bez zreteľa na potreby a hospodársky význam zmluvy pre spotrebiteľa. Rovnaký zámer možno vyvodiť aj z predmetných „ zmlúv č. 1 a č. 2, v časti dohody o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty“, uzavretie poistnej zmluvy, aj keď podstatou zmluvy je poskytnutie finančných prostriedkov na nákup tovaru. Spotrebiteľ v čase podpisovania zmluvného formulára nemá podstatné informácie o záväzkovom vzťahu do ktorého ma vstúpiť (výška úveru, úrokov, splátok, splatnosť, spôsob zániku záväzku, sankcie, poistné udalosti, poistné, výplata z poistnej zmluvy, podmienky poistenia, a pod.), tieto sú mu podávané nevhodným, nejasným spôsobom buď ako príkladme výpočty resp. nedostáva žiadne informácie, len sa predpokladá a očakáva, že pokiaľ má záujem o finančné prostriedky, dobrovoľne podpíše text zmluvného formulára. To, že konanie veriteľa pri uzatváraní zmlúv možno hodnotiť ako konanie odporujúce zásadám čestnosti, dobromyseľnosti, ako konanie spôsobilé vyvolať omyl u spotrebiteľa o obsahu záväzku, ktoré je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe, osvedčujú aj výpovede svedkyne H. E. U.Š., ktoré sprostredkovali uzavretie zmluvy o úvere. Svedkyne potvrdili, že základné informácie poskytované dlžníkom, boli len informácie o výške poskytovaných finančných prostriedkov a splátkach. O ďalších podmienkach zmluvného vzťahu ani o poistných podmienkach, klienti oboznámený neboli a tieto podmienky im neboli ani odovzdávané. Svedkyňa U. uviedla, že bez „pripoistenia“ by nebol ani úver poskytnutý. Svedok C.. F., ktorý konal v mene spoločnosti poisťovňa Cardif Slovakia a.s. vypovedal, že Cetelem mal postavenie sprostredkovateľa poisťovateľa pri uzatváraní poistných zmlúv. Povinný na platenie poistného bol práve poisťovateľ spoločnosť Cetelem, ktorý takto vystupoval v poistnom vzťahu so spoločnosťou Cardif Slovakia a.s. Za takýchto okolností bolo aj nevyhnutné, aby boli poistenci riadne informovaní o podmienkach poistnej zmluvy, či tieto boli plnené zo strany spoločnosti Cetelem, oni neskúmali.

Súd prvej inštancie poukázal na to, že žiadosť o revolvingový úver - úverovú kartu, údaje o poistení sú neoddeliteľným vopred pripraveným textom zmluvného formulára, ktorý je umiestený pred podpis spotrebiteľa. Základný predmet a účel zmluvy sa dotýka odlišného právneho vzťahu (kúpa tovaru na splátky resp. úver na kúpu tovaru). Zmluvný formulár bol vyhotovený žalovaným tak, že nútil žalobcu ako spotrebiteľa potvrdiť podpisom aj tie ustanovenia, ktoré so základným zmluvným vzťahom nesúviseli. Prijatie takýchto záväzkov - poistenie, revolvingový úver a úverová karta, dohoda o zrážkach, boli finančne výhodné len pre žalovaného, pretože mu umožňovali pri zadlžovaní klienta ďalší zisk na úrokoch, poplatkoch, platenie poistného, ktoré by mal znášať žalovaný, i nárok na postihovanie príjmu spotrebiteľa bez ohľadu na to, či finančné nároky žalovaného boli v súlade so zákonom. Postup žalovaného spočívajúci v neodôvodnenom spájaní odlišných zmluvných ponúk a nárokov s už prijatým plnením na strane žalobcu má charakter nekalej obchodnej praktiky zneužívajúcej ekonomickú závislosť spotrebiteľa na úverových produktoch a zavádzajúcej, čo do rozsahu záväzkov, ktoré mu v súvislosti s poskytnutím finančných prostriedkov pre budúcnosť vzniknú. Nie je zrejmé, z čoho mal žalobca ako spotrebiteľ usúdiť na výšku svojich záväzkov z úveru, výšku úrokov, poplatkov za vedenie účtu, podmienky splácania a možné sankcie pri omeškaní s úhradou úveru. Obsahom „žiadosti“-úverovej zmluvy č. 1 a č. 2 neboli totiž žiadne konkrétne a zrozumiteľné podmienky úveru. V konaní tiež nebol preukázaný úmysel žalobcu sa poistiť, ani existencia poistnej zmluvy s podmienkami ktorej bol zrozumiteľne oboznámený, a ktorá by sa vzťahovala k jeho osobe. Okolnosť, že žalobca ako spotrebiteľ nepoznal podmienky poistnej zmluvy dokumentuje aj samotný spor - žalobca podal žalobcu potom, čo zistil, že napriek tomu, že uhrádzal platby titulom poistného, nevznikol mu nárok na poistné plnenie. Ak bola v písomnej forme uzavretá zmluva o poistení týkajúca sa žalobcu, čo nebolo v konaní preukázané, jej účelom bolo predovšetkým pokrytie finančného rizika žalovaného ako veriteľa, a jeho ochrana pred platobnou neschopnosťou dlžníkov. Poistenie sa malo vzťahovať na situácie, ak dlžník prestal byť platobne schopným v dôsledku práceneschopnosti, invalidity, či úmrtia, čo mohlo po splnení podmienok znamenať, že dlh namiesto dlžníka uhradí poisťovateľ Cardiff Slovakia a.s.. Takýto poistný vzťah bol výhodný práve pre veriteľa, ten bol aj poistníkom aj osobou oprávnenou na plnenie a súčasne vystupoval ako sprostredkovateľ poistenia. Spotrebiteľ tak bol zaťažený platením poistného, ktoré znamenalo finančný zisk pre žalovaného ako sprostredkovateľa a poisteného veriteľa súčasne. Postup žalovaného pri uzatváraní zmluvy „revolvingovom úvere“ a poistení súd preto vyhodnotil ako konanie založené na nekalej a klamlivej obchodnej praktike, ktorá je v zmysle ust. § 7 zákč. 250/07 Z.z. zakázaná a ako konanie odporujúce dobrým mravom.

Pokiaľ ide o výšku dohodnutej úrokovej sadzby 39% zo zmluvy o pôžičke zo dňa 14. 1. 2011, podľa súdu prvej inštancie možno hovoriť o prekročení primeranej miery úrokovej sadzby v spotrebiteľskej zmluve. Výška úrokov musí vždy zodpovedať charakteru zmluvného vzťahu a neprekračovať mieru úrokovej

sadzby v obdobných prípadoch. Zo štatistických údajov Národnej banky SR (www.nbs.sk) vyplýva, že úroky pre spotrebiteľské úvery pri dohodnutej dobe splatnosti 36 mesiacov sa pohybovali v bankovom sektore a v sektore nefinančných spoločností na úrovni maximálne 15 %. Aj keď v prípade nebankových subjektov je možné považovať za prípustnú aj dohodu o vyšších úrokoch, takáto dohoda sa nemôže priečiť zásadám poctivého obchodného styku (§ 265 Obchodného zákonníka) ani dobrým mravom (§ 3 Občianskeho zákonníka). Hodnota úrokov zo spotrebiteľského úveru vo výške 39 % predstavuje takmer 3-násobné navýšenie obvyklej úrokovej sadzby, čo nemožno považovať za odôvodnené. Táto dohoda je zneužitím dominantného postavenia dodávateľa, keďže je zjavné, že žalovaný žiadnym spôsobom výšku úrokov ovplyvniť nemohol. Pre rozpor s dobrými mravmi je preto zmluva o pôžičke v časti úrokov absolútne neplatným právnym úkonom podľa ust. § 39 Obč. zák..

Veriteľovi- žalovanému však nevzniklo právo na úroky a poplatky z uvedenej zmluvy o pôžičke aj z dôvodu absencie zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľských úveroch, za ktorých podmienok sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (§11 zák.č. 129/10 Z.z.). Zmluva o pôžičke uzavretá na účely financovania kúpy tovaru, neobsahuje označenie predávajúceho, identifikáciu tovaru (iba všeobecný údaj - TV), nie sú v nej uvedené ani správne údaje o celkovej čiastke, ktoré musí spotrebiteľ-žalovaný zaplatiť (uvádzaná je suma 1024,92 eur, aj keď v skutočnosti suma splátok predstavuje 1059, 12 eur), z čoho možno vyvodiť aj nesprávne stanovenie hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov.

Vzhľadom na konštatovanie súdu, že nárok na úhradu úrokov z pôžičky, poistného a revolvingového úveru plynie z neplatného právneho úkonu resp. ide tiež o spotrebiteľský úver, ktorý a považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalovanému patrí právo len na vrátenie toho, čo žalobcovi skutočne poskytol. V zmysle § 457 Obč. zák. súd prvej inštancie uzavrel, že v predmetnom prípade vychádzajúc z listín predložených žalobcom a žalovaným o rozsahu čerpaných finančných prostriedkov a realizovaných úhrad mal nesporne zistené, že na základe úverovej zmluvy č. 1 (záväzok z „revolvingového úveru“) žalobca čerpal finančné prostriedky vo výške 1.082,75 eur a uhradil finančné prostriedky vo výške 840,03 eur. V prípade úverovej zmluvy č. 2 (záväzok zo zmluvy o pôžičke) žalobca získal finančné prostriedky na kúpu tovaru vo výške 599 eur poukázal splátkami žalovanému finančné prostriedky v rozsahu 264,78 eur. (záväzok zo zmluvy o úvere č. 1 týkajúce sa kúpy tovaru a jeho úhrady nebol predmetom sporu a tento bol v celosti vysporiadaný). Z úverovej zmluvy č. 1 tak žalobcovi doposiaľ ostal nesplnený záväzok na vrátenie toho, čo od žalovaného ako od svojho veriteľa prijal vo výške 242,72 eur a zo zmluvy o úvere č. 2 záväzok vo výške 334,22 eur.

Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o plnenie zo zmlúv, ktoré majú charakter zmlúv spotrebiteľských, prvoinštančný súd poukázal na povinnosť ex offo prihliadať na nemožnosť uplatnenia práva v dôsledku premlčania v zmysle ust.. 5b zák. č. 250/07 Z. z. a následne sa zaoberal včasnosťou uplatnenia nároku žalobcu na súde. Dôvodiac potrebou v súlade s ust. § 52 Obč. zák. právne vzťahy v spotrebiteľských zmluvách posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, vychádzal z úvahy, že právo žalobcu majetkovej povahy podlieha premlčaniu v zmysle ust. § 100 a nasl. Obč. zák.,

Súd vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon dohody účastníkov, týkajúce sa revolvingového úveru, poistenia, keď základná zmluva vyplývala len zo záväzkového vzťahu o pôžičke. Neplatnosť zmluvy bola spôsobená práve konaním na strane žalovaného ako veriteľa, ktorý zneužil vo svojej dominantné postavenie, čím spôsobil neplatnosť uvedenej zmluvy v dôsledku rozporu so zákonom a dobrými mravmi. Z neplatnej zmluvy sú účastníci povinní si vzájomne vrátiť, čo podľa nej dostali titulom vydania bezdôvodného obohatenia v súlade s ust. § 451 Obč. zák., podľa ktorého bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Nárok na vrátenie plnenia z neplatného úkonu vznikol nasledujúci deň po dni, v ktorom žalobca finančné prostriedky čerpal.

Podľa prehľadu čerpaných finančných žalobca z neplatnej zmluvy o „revolvingovom úvere“ čerpal dňa 9. 4. 2009 sumu 550 eur a 150 eur dňa 21. 4. 2011 sumu 320 eur, dňa 28. 6. 2011 sumu 20 eur 9. 8. 2011 20 eur, dňa 15. 9. 2011 sumu 10 eur, dňa 23. 9. 2011 sumu 2,75 eur a dňa 25. 9. 2011 sumu 10 eur. Vzhľadom na čas uplatnenia nároku v konaní pred súdom dňa 24. 6. 2013, došlo tak v časti čerpaných finančných prostriedkov k premlčaniu práva veriteľa - žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pretože právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčuje v dvojročnej premlčacej lehote, nárok na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré žalobca získal do 24. 6. 2011 podlieha premlčaniu a v tomto rozsahu ho nemožno žalovanému priznať. V zostávajúcom rozsahu finančných prostriedkov vo výške 62,75 eur (2x 20 € + 2 x 10 € + 2,75 € je žalobca povinný na vrátenie toho, čo od žalovaného získal z neplatného právneho úkonu.

Povinnosť žalovaného na vrátenie plnenia zo zmluvy o úvere č. 2 zo zmluvy o pôžičke vznikla ukončením zmluvného vzťahu odstúpením žalobcu od zmluvy listom zo dňa 1. 11. 2011, ktoré žalovaný akceptoval.

V konaní nebola táto skutočnosť predmetom sporu, s tým že k zániku zmluvy v dôsledku odstúpenia došlo v zhodne so zmluvnou úpravou nasledujúci mesiac po doručení odstúpenia t.j. ku dňu 31. 3. 2012 (odstúpenie doručené dňa 13. 2. 2012). V zmysle § 48 ods. 2 Obč. zák., odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak. Účastníci sú povinní si vzájomne vrátiť prijaté plnenie titulom vydania bezdôvodného obohatenia (§ 451, §457 Obč. zák.). K premlčaniu nároku vo výške 334,22 eur zo zmluvy o úvere č. 2 nedošlo, keďže nárok voči žalobcovi bol uplatnený v zákonnej dvojročnej lehote (24. 6. 2013) od času ukončenia zmluvného vzťahu, kedy vznikla žalobcovi povinnosť na vrátenie toho, čo od žalovaného prevzal.
Súd prvej inštancie uviedol, že právo žalovaného na úroky z omeškania je dané ustanovením § 517 ods. 1,2 Obč. zák., podľa ktorého dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania. Výška úrokov z omeškania vyplýva z nariadenie vlády č. 87/95 Z. z. v znení účinnom od 1. 2. 2013 a zodpovedá hodnote základnej sadzby Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu zvýšenej o 5 percentuálnych bodov, čo v danom prípade činí 5, 5% ročne (5 % + 0,5%). Pokiaľ ide o omeškanie žalovaného s vrátením peňažného plnenia vo výške 396,97 eur (334,22 eur + 62,75 eur) titulom vydania bezdôvodného obohatenia, úroky z omeškania súd priznal žalovanému v nadväznosti na prvú preukázanú výzvu na vrátenie plnenia z neplatnej resp. zrušenej zmluvy, ktorou bolo doručenie vzájomného návrhu žalovaného žalobcovi. Žalobca vzájomný návrh prevzal dňa 11. 7.2013, ďalší deň bol povinný na vrátenie peňažného plnenia a odo dňa 13. 7. 2013 sa ocitol v omeškaní s plnením svojho záväzku.

3.Súd povolil žalobcovi uhradiť dlžnú sumu v splátkach v zhode s ust. § 160 Obč. súd. por. s prihliadnutím na jeho osobnú sociálnu situáciu, keďže tento je práceneschopný a poberá len invalidný dôchodok vo výške 145,60 eur. Súčasne súd zdôrazňuje, že nepriaznivá osobná sociálna situácia dlžníka ho nezbavuje povinnosti svoj dlh splatiť.

4.Vo vzťahu ku konaniu o návrhu žalobcu výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil poukazom na ustanovenia § 150 Obč. súd. por., podľa ktorého, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Za späťvzatie návrhu procesne zodpovedá žalobca, preto by bol povinný nahradiť trovy konania žalovanému. Žalobca je invalidným dôchodcom s priznaným čiastočným invalidným dôchodkom vo výške 145,60 eur. Z dôvodu nepriaznivej sociálnej situácie, keď nedisponuje majetkom väčšej hodnoty mu tiež v konaní bolo priznané oslobodenie od úhrady súdnych poplatkov. Za takýchto okolností niet dôvod ukladať mu k náhrade trovy konania vzniknuté späťvzatím návrhu na začatie konania, najmä s prihliadnutím na okolnosť, že tvrdené dôvody neplatnosti zmluvy o úvere a poistných zmlúv sú pravdivé, a z tohto pohľadu zodpovednosť za existenciu súdneho konania je na veriteľovi - žalovanom a jeho nezodpovednom prístupe k uzatváraniu spotrebiteľských zmlúv. Z uvedených dôvodov preto trovy nepriznal súd žiadnemu z účastníkov.
Pokiaľ ide o trovy konania vzájomného návrhu žalovaného prvoinštančný súd citujúc ust. § 142 ods. 2 Obč. súd. por., upriamil pozornosť na to, že žalovaný bol v prevažnej časti svojho nároku neúspešný, právo na náhradu trov konania mu preto nepatrí, žalobcovi žiadne preukázateľne trovy konania nevznikli, súd preto rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov konania právo.

5. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca v časti povinnosti zaplatenia sumy 396,97 € s príslušenstvom (predmetom odvolania nebol prvý výrok, ktorým bolo konanie o návrhu žalobcu zastavené, ani výrok, ktorým bol vzájomný návrh v prevyšujúcom rozsahu zamietnutý). Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie nezákonne rozhodol vo veci, pretože priznal žalovanému údajný dlh žalobcu, napriek tomu, že z odôvodnenia vyplýva, že konanie zavinil žalovaný porušením niekoľkých ustanovení Obč. zákona a zákona o ochrane spotrebiteľa. Dôvodil, že návrh zobral v celom rozsahu späť a v obdobnej veci konajúci súd (Okresný súd Košice II sp.zn. 13C/150/2011) rozhodol o späťvzatí odlišným spôsobom. Vyjadril názor, že nakoľko zobral návrh späť, súd mal rozhodovať len o tomto späťvzatí a nie rozhodnúť vo veci samotného návrhu. Podľa žalobcu žalovaný si svoj nárok voči nemu nemôže uplatňovať v tomto konaní, pretože on zobral návrh späť, a preto konajúci súd mal žalovaného odkázať na samostatné konanie , t.j. aby podal žalovaný sám nový návrh. Zároveň upriamil pozornosť na to, že nemá finančné prostriedky na základné potreby, pretože jeho príjmom je iba invalidný dôchodok, a preto je rozhodnutie súdu prvej inštancie nehumánne a likvidačné a zároveň nezákonné. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd zrušil výrok súdu prvej inštancie o jeho povinnosti zaplatiť sumu 396,97 € ako neodôvodnenú, premlčanú a nezákonnú oproti späťvzatiu jeho návrhu a vydal zákonné uznesenie o späťvzatí.

6.Žalovaný sa k odvolaniu vyjadril tak, že sa s rozsudkom v plnom rozsahu stotožňuje, vyjadril názor, že nárok žalovaného nie je premlčaný a ostatné skutočnosti uvádzané v odvolaní nie sú relevantné pre posúdenie veci.

7.Žalobca podával odvolanie v čase účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianského súdneho poriadku (účinného do 30.6.2016) a odvolací súd vec prejednával a rozhodoval v čase účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (účinného od 1.7.2016)

8.Podľa ust. § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9.Krajský súd v Košiciach na základe podaného odvolania vec podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolania, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1,2 CSP (vymedzenom odvolacími dôvodmi a námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní) a § 379 CSP , spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné ,preto rozsudok vrátane výroku o trovách účastníkov konania potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, lebo z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov je vecne správny .

10.Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené minimálne 5 dní na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach (§ 219 ods. 1, 3 CSP).

11.Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12.Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje a dopĺňa nasledovné:

13. Vychádzajúc z obsahu odvolania odvolací súd má za to, že žalobca podané odvolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 , resp. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, t.j. podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/, f/ O.s.p., účinného v čase podania odvolania (účinného do 30.6.2016), ktoré dôvody zodpovedajú dôvodom upraveným v § 365 ods. 1 písm. a/ až d/,f/ a h/ CSP (účinného od 1.7.2016).

14.Ani jeden z týchto uplatnených dôvodov nie je daný.

15.Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. a/ až h/ O.s.p. (a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát, h) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, i)sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali, j) bol odvolacím súdom schválený zmier).

16.Vadami konania podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p. sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 221 ods. 1 O.s.p., ktoré spočívajú v chybnom postupe súdu, napr. pri dokazovaní, pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania, v chybnom poučovaní účastníkov a v ďalších nedostatkoch činnosti súdu, ku ktorým došlo počas konania a v súvislosti s rozhodovaním. Spôsobilým odvolacím dôvodom tieto vady však nie sú sami osebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušenia predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Typickou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký procesný postup súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť najmä procesným postupom súdu, ktorý rozhodnutiu predchádza. Zároveň podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom, môže dôjsť nielen procesným postupom súdu tak ako je to vyššie uvedené, ale aj rozhodnutím samotným a to v prípade, ak rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

17.Nová úprava (CSP) prepracovala odvolacie dôvody v dôsledku zmeny koncepcie civilného procesu, pričom v základných rysoch bola prebratá predchádzajúca úprava, došlo však k jej forulačnej úprave. Dôvodmi odvolania podľa Civilného sporového poriadku môžu byť vady konania, ako aj vady rozhodnutia v zmysle ust. § 365 ods.1 písm a),b),c),d) CSP ktorý zahŕňa odlišne rozšpecifikované a formulačne upravené dôvody obsiahnuté v § 205 ods.2 písm.a/,b/ O.s.p..

18.V zmysle Civilného sporového poriadku odvolanie možno okrem iného odôvodniť tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávnych nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl.46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl.48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP).
Rovnako dôvod odvolania môže spočívať v tom , že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V tomto prípade ide o iné vady, ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

19.Odvolací dôvod podľa ust.§ 365 ods1 písm a),b),c),d) CSP (§ 205 ods.2 písm.a/,b/ O.s.p. účinného do 30.6.2016) nie je daný pretože odvolací súd pri preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie a konania, ktoré rozhodnutiu predchádzalo nezistil žiadne vyššie uvedené vady.

20.Odvolací dôvod podľa ust.§ 365 ods1 písm f) CSP (§ 205 ods.2 písm.d/ O.s.p. účinného do 30.6.2016) je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust.§ 191 ods 1,2 CSP (ust. § 132 O.s.p.) alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim zust. § 192,193 a 205 CSP (ust. § 133 až 135 O.s.p.), pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

21.Odvolací súd v tomto konkrétnom prípade dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nebol naplnený , keďže súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, pričom vykonané dôkazy hodnotil podľa ust. § 191 ods 1,2 CSP, t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach, pričom prihliadol starostlivo na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, v hodnotení jednotlivých dôkazov nebol zistený žiaden logický rozpor. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku z hľadiska skutkových záverov nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie nezodpovedali vykonaným dôkazom, alebo že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli alebo v konaní nevyšli najavo.

22..K odvolaciemu dôvodu podľa ust.§ 365 ods1 písm h) CSP (ust. § 205 ods.2 písm.f/ O.s.p. účinného do 30.6.2016) odvolací súd poukazuje na to, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje súd právne závery a aplikuje konkrétnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii právnej normy na zistený skutkový stav, ku ktorému môže dôjsť vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

23.Súd prvej inštancie v danom prípade skutkové zistenia podradil pod správne hmotnoprávne predpisy a vyvodil z nich správne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.
Podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku v ktorých sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými skutkovými okolnosťami potrebnými pre rozhodnutie o uplatnenom nároku, vrátane všetkých tvrdení a námietok účastníkov konania. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a odkazuje naň.

24.Predmetom preskúmavania bola iba časť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorá bola napadnutý odvolaním, t.j. časť, v ktorej bol žalobca zaviazaný k plneniu.

25.Žalobca v prvom rade namietal postup súdu vo vzťahu k späťvzatiu jeho návrhu.

26.Podľa ust. § 96 ods. 1,2,3 O.s.p. účinného do 30.6.2016 navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví.
Súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní.
Nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie alebo ak ide o späťvzatie návrhu na rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je. V takomto prípade súd rozhodne o zastavení konania do 30 dní od späťvzatia návrhu.

27.Podľa § 97 ods. 1,2,3 O.s.p. účinného do 30.6.2016 odporca môže za konania uplatniť svoje práva proti navrhovateľovi i vzájomným návrhom.
Vzájomný návrh môže súd vylúčiť na samostatné konanie, ak by tu neboli podmienky pre spojenie vecí. Na vzájomný návrh sa primerane použijú ustanovenia o návrhu na začatie konania, jeho zmene a späťvzatí.

28.Podľa ust. § 144 CSP(účinného od 1.7.2016) žalobca môže vziať žalobu späť.

29.Podľa ust. § 145 ods.1,2,3 CSP ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.
Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.
Ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti.

30. Podľa ust. § 147 ods.1 až 4 CSP žalovaný môže uplatniť svoje právo proti žalobcovi vzájomnou žalobou.

Vzájomnou žalobou je i prejav žalovaného, ktorým proti žalobcovi uplatňuje svoju pohľadávku na započítanie, ale len ak navrhuje, aby bolo prisúdené viac, než čo uplatnil žalobca; inak súd posudzuje taký prejav len ako prostriedok procesnej obrany žalovaného.
Na vzájomnú žalobu sa primerane použijú ustanovenia o žalobe.
Vzájomnú žalobu môže súd vylúčiť na samostatné konanie, ak nie sú splnené podmienky na spojenie vecí.

31.Citované ustanovenia upravujúce možnosť späťvzatia návrhu rešpektujú navrhovateľa ako dominus litis, preto iba výnimočne, ak navrhovateľ vezme návrh späť, súd konanie nezastaví. V prípadoch, keď odporca so späťvzatím súhlasí alebo nesúhlas odporcu so späťvzatím nie je účinný , je procesná situácia jednoznačná, súd nemôže rozhodnúť inak, ako konanie zastaviť. V danom prípade súd prvej inštancie správne zastavil konanie o návrhu žalobcu, nakoľko tento svoj návrh v celom rozsahu zobral späť a žalovaný so späťvzatím vyjadril súhlas. Vo vzťahu k návrhu žalobcu teda súd prvej inštancie rozhodol procesne správne a nedôvodná je námietka žalobcu, že súd rozhodol spôsobom odlišným, ako v prípade 13C/150/2011 Okresného súdu Košice II (na ktorý v odvolaní žalobca poukazoval) , pretože v oboch týchto prípadoch súd konanie o návrhu žalobcu, ktorý svoj návrh zobral v celom rozsahu späť, zastavil. Obe veci sa však odlišovali tým, že v preskúmavanej veci bol zo strany žalovaného vznesený vzájomný návrh a vo veci 13C /150/ 2011takýto návrh podaný nebol, t.j. jednalo sa o inú procesnú situáciu.

32.V preskúmavanej veci ide o prípad kedy došlo aj k podaniu vzájomného návrhu zo strany žalovaného (na rozdiel od konania 13C/150/2011, kde takýto vzájomný návrh podaný nebol), pričom v zmysle citovaných ustanovení po späťvzatí návrhu žalobcu ostal predmetom konania práve nárok žalovaného uplatnený vzájomným návrhom. O tomto návrhu súd prvej inštancie musel rozhodnúť a nemohol postupovať spôsobom, ako to požaduje žalobca t.j., že by v tomto konaní o ňom nerozhodoval a vyžadoval od žalovaného, aby podal nový samostatný návrh na uplatnenie svojho nároku. Odvolací súd tu poukazuje na to, že žalobca je pánom sporu iba vo vzťahu k svojmu návrhu, teda zobrať späť mohol iba svoj návrh a naopak nebolo v jeho moci zobrať späť vzájomný návrh, resp. privodiť zastavenie konania aj o nároku uplatnenému vzájomným návrhom žalovaného. Vo vzťahu k tomuto vzájomnému návrhu je pánom sporu žalovaný, nie žalobca . Iba žalovaný by mohol zobrať späť tento vzájomný návrh a spôsobiť tak zastavenie konania o vzájomnom návrhu, k čomu však v tomto prípade nedošlo, preto súd musel o vzájomnom návrhu ďalej konať aj rozhodnúť.

33.Odvolací súd podrobil prieskumu rozhodnutie súdu a konanie, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzalo aj vo vzťahu k námietke žalobcu, že nárok žalovaného je premlčaný, avšak dospel k názoru, že súd prvej inštancie dôsledne skúmal otázku premlčania a vyvodil správny záver o tom, že v časti úhrady pohľadávky 396,97 eur s príslušenstvom nárok žalovaného premlčaný nie je. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia správne a výstižne vysporiadal s otázkou premlčania vo vzťahu k nároku uplatnenému zo strany žalovaného , odvolací súd sa v plnej miere stotožňuje s týmto zdôvodnením a odkazuje naň.

34.Vzhľadom na uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutej časti, ktorou bol žalobca zaviazaný k povinnosti zaplatiť žalovanému sumu 396,97 € s prísl., ako vecne správny a zároveň mal za to, že súd prvej inštancie správne rozhodol aj o trovách konania, kde zohľadnil aj aktuálne sociálne a zárobkové pomery žalobcu.

35.O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keďže žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný, preto žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

36.Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.
Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).
Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).
Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).
Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).